

EDİTÖRLER

HAZAL ARTUÇ
İBRAHİM KARAKUŞ
MİNERVA

MAİL : TELETEKSTDERGI@GMAIL.COM

İNSTAGRAM : [TELETEKSTDERGI](https://www.instagram.com/TELETEKSTDERGI)

TWITTER : [@TELETEKSTDERGI](https://twitter.com/TELETEKSTDERGI)

İÇİNDEKİLER

AŞAĞI DÜŞERKEN - MİNERVA

SİZE UMUT VAAT ETMEDİM - HAZAL ARTUĞ

**MEZAR TAŞIMA HANGİ ŞİİRİ YAZDIRACAĞIMA KARAR
VERECEK KURA KAĞITLARINDA HİLE YAPMAK, ÖLÜME
KAFİ TUTMAK MIDIR? - SALİHA KANCA**

KARTELA - ZEYNEP MADEN

ELKEYF - CAN AKKOYUN

DİLEK - SİLA ATEŞ

HEMŞİREYE ÖZEL ÇEKİLMİŞ FİLM - SUAT ARSLAN

SPORUN SOSYAL KISMI - İBRAHİM KARAKUŞ

AŞAĞI DÜŞERKEN

79 katlı bir binanın çatısından aşağı atladım geçenlerde. Ölmedim, ki bu yazıyı yazabiliyorum. Komik geliyor ama bu bir intihar girişimi değildi. Neler olacağına dair bir merakı. Zemine yaklaştığım her saniyede farklı duygulara sahiptim. Atlamadan önce birden yere çakılırım gibi gelmişti. Ama ölmem, hatta ayağa kalkıp yürürüm insanlar da “mucize bu” derlerdi. İlginçtir ki, karşılaşmadığım her sorunun üstesinden nasıl geleceğimi düşünürüm hep. Ve hep bir mucize olur düşlerimde. Yine olayı anlatayım derken yoruma geçtim. Neyse ne diyordum, heh 79. Kat ve devamı...

59. katta iken” neden yaptın şimdi bunu” diyecek kadar geçti zaman peki bu kadar uzun muydu saniyeler? 39.kattayım “yaptık artık acaba n’olacak” der gibiyim. 19.kat bir yerlere “tutunsam kurtulabilir miyim hala geç değil, ölmek duygusuna hazır mıyım?” kadar aktı saniyeler. 9. Kata geldiğimde ise sanki tamamen durmuştu zaman. Zihnimin hızı son seviyeye ulaştı denebilir. Burdan kurtulursam neler yapacağımı hayal ediyorum. Hayatıma bu 79 kat gözüyle bakıyorum, hazır zaman varken. Giriş gelişme... gelişme vee so..

Sonucu söyleyemem çünkü hala 9.kattayım.

Biraz geriye dönelim, dönmek mümkün mü? Değil, peki ileriye dönsem mesela; zemine çarpmadan bu acıları atlatabilir miyim? Hastaneye kaldırıldığım ve büyük yaralar aldığım zamanı atlayabilir miyim? 2030’a gitsen bulunmuş mudur uçan arabalar? Mesela yani...

Bulunmamış olabilir. Konuşmaya daldık, yer çekimini unuttuk. 9.katta ne birikmiş düşünceler, hepsi bu zamana saklanmış gibi. İyi oldu be, dertleştik işte. Rahat rahat dibe vurabilirim. Zemine geldiğimde size cevap veremeyecek halde olacağım, 1.kattan sesleniyorum; denemeye değerdi ve iyi hayatlar...

SİZE UMUT VAAT ETMEDİM

Kurak bir toprak olmuş artık geleceğe dair kurulan hayaller. Neyi sulasak başka bir dal kalıyor elimizde. Neyi bağlasak kurak dallarına ağacın, acı filizleri sarıyor dört bir yanımızı. İçimizdeki boşlukların, yeri geldiğinde dolması da gerekmez miydi? Bir boşluk yer etmişse içimizde mutlaka doldurulması gerekir miydi? Boşluk biraz da var oluşumuzun izi. Olduğu gibi bırakmadıkça, doldurmaya çalıştıkça fütursuzca, sanki daha fazla yüzölçümü artıyor. İçimizi kaplıyor, oradan dışa vurumu etkiliyor hayatımızı. Sonrasında kurak bir toprakta, filizlenen tek bir dal bırakmayana kadar yakıyoruz hayalleri. Artık ölmek için güzel bir gün olduğunu söyleyen Teoman'ın yanıldığını düşünebiliriz. Çünkü hiçbir gün güzel değil, ölmek için bile olsa.

Biraz can sıkıcı bir giriş oldu farkındayım. Ama başlıkta da dediğim gibi bu yazıyı size umut vaat etmek için yazmıyorum. Belki de ben de kendi boşluklarımın dolumunu bu şekilde yapmaya çalışıyorum. Üzerini örtmek yerine onunla yüzleşerek. Bundan kaçır ve inkâr edersek, hiçbir şey olmamış gibi davranırsak zamanla bu sahte dünyada benliğimizi kaybederiz çünkü. Dışarıdan belki boşluk hissedilmiyor ama hep orada bir yerlerde olduğunu biliyoruz hepimiz.

Yeni bir sabaha uyanırken aslında eskisinden farklı hiçbir şey yok. Her gün daha fazla artan acılar, haberlerde gösterilen ve gösterilmeyen perde arkası olaylar etkiliyor hepimizi. Bazen neden yaşadığımızı sorguluyorum. Bugün okuduğumuz ya da izlediğimiz olayların başımıza gelmediğini düşünerek bir gün daha şükrediyoruz. Aslında başkalarının yaşadıklarına bakıp şükretmeyi hiç doğru bulmuyorum. Keşke diyorum, keşke kimse o olayları yaşamasa. Ama bizim dışımızda, bizim öngöremediğimiz bir akış var. Bazen anlamakta güçlük çeksem de bu böyle. Nedenini, sorguladığında işin içinden çıkamıyoruz. Sorgulamakla beraber bir boşluk daha kazanıyoruz. Onu doldurmaya çalışırken bir başkasına sebep oluyoruz. Sonra bir daha, bir daha...

Sanırım hayat böyle bir şey. Sen tam anladım derken yeni bir boşluğa sebep olup, düşmeni sağlıyor. Çukura mahsur kalmış sağır kurbağa hikayesi geldi aklıma. Diğerlerinin yapamazsın dediğini duysaydı eğer, buna inanır ve denemekten vazgeçerdi. Zamanla da o çukurda yok olurdu. Etrafımızda o kadar ses var ki bize karşı gelen. Bir çukurda debelenip duran kurbağa misaliyiz. Çukurdan dışarı çıkmak için mücadele etmek bir yerden sonra yoruyor. O çukurdan sonrası ya daha büyük çukursa? Bunu bilmemek korkutuyor beni. Gitgide eriyip yok olmak böyle bir şey miydi?

HAZAL ARTUĞ

MEZAR TAŞIMA HANGİ ŞİİRİ YAZDIRACAĞIMA KARAR VERECEK KURA KAĞITLARINDA HİLE YAPMAK, ÖLÜME KAFİ TUTMAK MIDIR?

Ö sesi

Ö ile başlayan kelimeler

Niçin diğeri sesler gibi fazla kelimeyi beraberinde getirmiyor?

Peşinde ölüm'ü getirdiğinden belki

Ya da kelime uydururlarken akıllarına gelmediğinden

Yahut sesli harflerin alameti farikası

Ölüm :

Kaygı ve korkuyu sırtında yüzyıllardan beri taşımaktan bıkmayan ablak suratlı bir mezar taşı

İnsanlara rastgele uğrarken bir misafir edasıyla işini çabucak halleden

Uğruna helvalar kavrulan ölüm

Misafirin tavuklu pilavının karabiberini taşıyan ve acıyan insanlar

Yürekleri acıyan bulamamaktan

Gözleri acıyan ağlamaktan

Lakin misafirin pilavının karabiberi:

Mühim

Ölüm ;

Sanki hiç görülmemiş gibi davranılmasına şaşar elbet

İnsanlığın en başından itibaren varolan bir şey nasıl böylesi az konuşulur?

İnsan; baklavanın şerbetine bulaşmış , kırık ve taşlı pirinci yiyen bir varlıktır en nihayetinde

Uzun uzadıya okunan kuran sayfalarının arasında ufak iniltiyle birlikte

Yemeği ve

Komşusunun kızının hayatını dikizler.

Ölüm dünyaya inseydi şayet
Birçok insan onu paçalarından tutup yeryüzüne gömerdi
Sırf kaygıları için bile
Buna değerdi.
Acı böyle bir şeydir çünkü
Kekremsi ve iğreti bir tat bırakır insanın ağzında
Yüreğinde ise bir iz
Açık bir yara
Bununçin mezar taşıma bir şiir yazdıracağım
Belki acılı
Belki de hemen öleceğim
Belki insanlar mezarımı görüp yüzlerini çevirecekler
Belki de çiçek dikecekler
Ama ben şiir yazdıracağım

Bir şeyi kaybetmekten delice korkmakta bir çeşit ölümdür
Onu sorduğun
Onun ölümünü düşlediğin
Onun öleceğini bildiğin her an
Ablak suratlı mezar taşı orada belirir:
Kalbinde
Birde o taşın işçileri vardır
Hemen ne yazdıracaklarını sorarlar müşterilerine
Her yeni harf, biraz daha para
Ve biraz daha

Ölüm meleği
Belki de sevmiyordur bu işi
Bizim 7-5 çalışan memurlarımız gibi
Yine de ölüm şakası olmayacak kadar güçlü bir ayrılıktır.
Bir parçası ölen insan bu ayrılığa nasıl katlanır?
Efendim
Ne yazılacaktı merhumun mezar taşına?

KARTELA

Dudakların kor ateşi midir gelincik kırmızısı mı?
Tırnaklarındaki morluklar gözaltlarıma getiriyor dünyanın çilesini.
Tek bir gün yetmez seni yaşamaya,
öyle büyük bir coşkusun.
Gözlerin çağlıyor,
yüreğin hırçın bir nehrin sakin kıyısı.

Hayat, küçük bir salyangozun evinde yaşamaya benziyor.
Yalnız yağmurda gönlümüzce dolaşıyoruz, evlerin kalabalığı kabuklarına çekilince.

Çocuklar hep ağlar.
İşte yazılı olmayan bir kural daha.
Tüm bunları silecek bir silgi ellerin.
Sen ki göklerden gelen bir ışıksın yüreğime, dünyanın tüm kötülüklerini yok et!
Sonra sorsunlar sorgulasınlar seni nankörler. Siyah bir boya var elimde kalpleri boyuyorum.
Ona dokunmadan önce ellerimi silmeyi unutmuş olmalıyım,
karanlık bakışları katranlı bir yüreği anımsatmıştı o gece.

Aşk ne tuhaf, karların ortasında huzurla ölmeye benziyor.
Kurtulabilir miyiz bu tuhaf duygunun içerimizde yarattığı savaştan?
Milyonlarca dünya savaşı yaşanmış olmalı.
Öyle ya insanın insanla imtihanıdır aşk
ve her insan ayrı bir evrendir rönesanstan bu yana.
Masum çocukları öldürmez bu savaşlar, içimizde bir çocuk yaşadığı da
bir zırvadır aynı zamanda.
Bizler için,
ayaklarında dikenlerle yürüyenler için çocukluk bulanık bir hatıradır yalnızca.

Mor kötü bir renkti.
Çirkinliklerin, küfürlerin, sert bir temasın rengiydi.
Bizler doğumda arınmıştık kanlarımızdan, hatırlamazdık bile rengini.
Devlerin ellerinde gördük tekrar.
Kırmızıyı bir gelinciğin rengiyle de öğrenebilirdik oysa.
Kanatlar da kırılğanmış,
yara bantları ne işe yarıyor diye sormuştun ya bir kere, kanatları iyileştir-
miyormuş. Sonraları bana da taktılar yanlış kaynamış bir çift kanat.
Yalnızca bir gözden diğerine uçabildim. Kulaklarımdan alıp yüreğime
taktım o çığlıkları.
Kelebeklerimi öldürüp kuruttum.
Görkemli bir taç yaptım.
Devin mirasını Sisifos'un taşı gibi taşıdım sırtımda.
İşte ben bir devin kızı,
geçmişin rengini saçlarımda taşıyorum bir mahkum gibi.

ZEYNEP MADEN

ELKEYF

Sensizliğini sadece benim hissetmem
Lakin sensizliğinin bile sana ait oluşu,
Hicranın izzeti sızlatıyor her bir cemreyi,
Her şeyim sana aidiyet hissediyor,
Bir tek masada Elkeyf, o benim.

Teşbihi aradım sokaklar boyunca,
Caddelerim ağlıyor sen olmayınca,
Bir tek teşbihle anlatabiliyorum seni,
O bile boynu bükük dönüyor kapımdan,
Anlattıklarımı duyunca.

Ellerin ellerime uzanıyor,
Her bir zerrenin her bir zerresinde,
Küçükalyı'da bir esnaf kıraathanesinde,
İnsandan kaçışımı insanda arıyorum,
Ciğerim yetersiz kalıyor,
Bozkırlarını aşamıyorum.

Kül tablasına sürtüyorum tütünümün ucunu,
Demleniyorum her çekişimde Elkeyf'i
Ciğerime zincirledim olmayan sebepleri,
Geri geri gidiyor adımlarım otobanlarda,
Sormadan duramıyorum elbet,
Kader, ne buluyor benim gibi adamlarda.

CAN AKKOYUN

DİLEK

Ellerim avucunda
Bir iz gibi kalmış
Çimenler arasında
Küçük yuvalar yapmıř

Sarmış dört tarafını
Çevrelemiş boyunca
İçine kar girmemiş
Bütün zaman sonunda

Bir dünya çizerken
Kokusu burnuma
Zamanın soluęu her
Nefesin sonunda

Korktu elim elinden
Sakın bırakmasın
Ellerinin içinde
Dünyalar fısıldasın

SILA ATEŞ

HEMŞİREYE ÖZEL ÇEKİLMİŞ FİLM

Ama derim olağan karşılıyor zamanı
Buruşuyor hüznün , dökülüyor söz duru
Sabunlar tuhaf karşılıyor kurumu
Saatleri silsem yüzüme bulaşılıyor
Aman ne telaş ne sürmenaj
Gastrit ilaç , yanaklarım nikelaj

Çok üzüldüğümde ev gezmeleri çıkarım
Yapar annem dair durumlarına nicellikle
Tabloyu annem fırçalar, gaddar ovalar ve darbeleri
Pek ince halılarda bulurum elimi
Çıkarım beş altı kırlent üstüne
Salarım kendi klimanjarodan
Gözüm kanadı vallah bu nasıl peyzaj

Sandığım kadar hızlı büyüdü kolum
Yedim zıbardım okudum azcık
Kanadı kesilmiş ama kanamamış kuşlar gördüm
Dedim bu devlet , sonra anlattı bana biyoloji
Mızraklı ilmihaller ve gizli eş cinseller gördüm
Demedim bir şey bu kez , yapıldı demogoji
Kimseye demedim sevgili , yine de oldum vahşi

Dağa çıkmadan evvel bize uğrayalım mı
Hem militarizm bir tuhaf sapan falan
Mekan-1 murşit in önünden geçeriz belki
Saffet menemen eylemiştir bilinçindedir durumun
Yatmasına gerek yok istiareye etmişizdir istişare
Ne menem kafiye demiş padişah
Ne menem bu vakitsiz demlenen ağzımda
İnce belsiz tinsellik

Ama karım olağan karşılıyor zamanı
Çatılacak yaşı geçti kepekli kaşımız
Kaldı geçmişte mil çektiren albaylar
Çalmıyor sezen falan garabet radyolar
Trans müziklerin viran çağındaymışız
Torunum dedi seneye kalmazmışız
Ne hakedilmiş bir küstahlık bu elveda

SUAT ARSLAN

SPORUN SOSYAL KISMI

Sporcuların gelişimi saha içi ve saha dışı antrenmanlarla geliştirilme yolunda ilerlenirken, aslında unutulmuş ve çok önemli olan, sporcuların kendilerini kesinlikle geliştirmesi gereken bir kısımdan bahsedeceğim. O da sporun sosyal kısmı.

Liderlik, duygu yönetimi, yardımseverlik gibi saha içerisinde oldukça önemli olan davranışlar bütününe, sporun sosyal kısmı denmektedir. Yapılan araştırmalarda da çoğu antrenör ve sporcu, bu durumların geliştirilemez olduğuna, yani doğuştan geldiğine inanmaktadır.

Aslında kolay ve istikrarlı bir çalışma programı ile geliştirilebilir olan sosyal yetenekler, önce sporcuya bakış açısı kazandırmakla başlamaktadır. Yaptığı yanlışları, yapması gerekenleri, gelecekte nerede ve nasıl olmak istediğine dair planlamalar, antrenörler ve danışmanlar ile birlikte yapılmalıdır. Yani ilk olarak sporcuyu, eğitmeye hazır bir hale getirilmesi gerekmektedir.

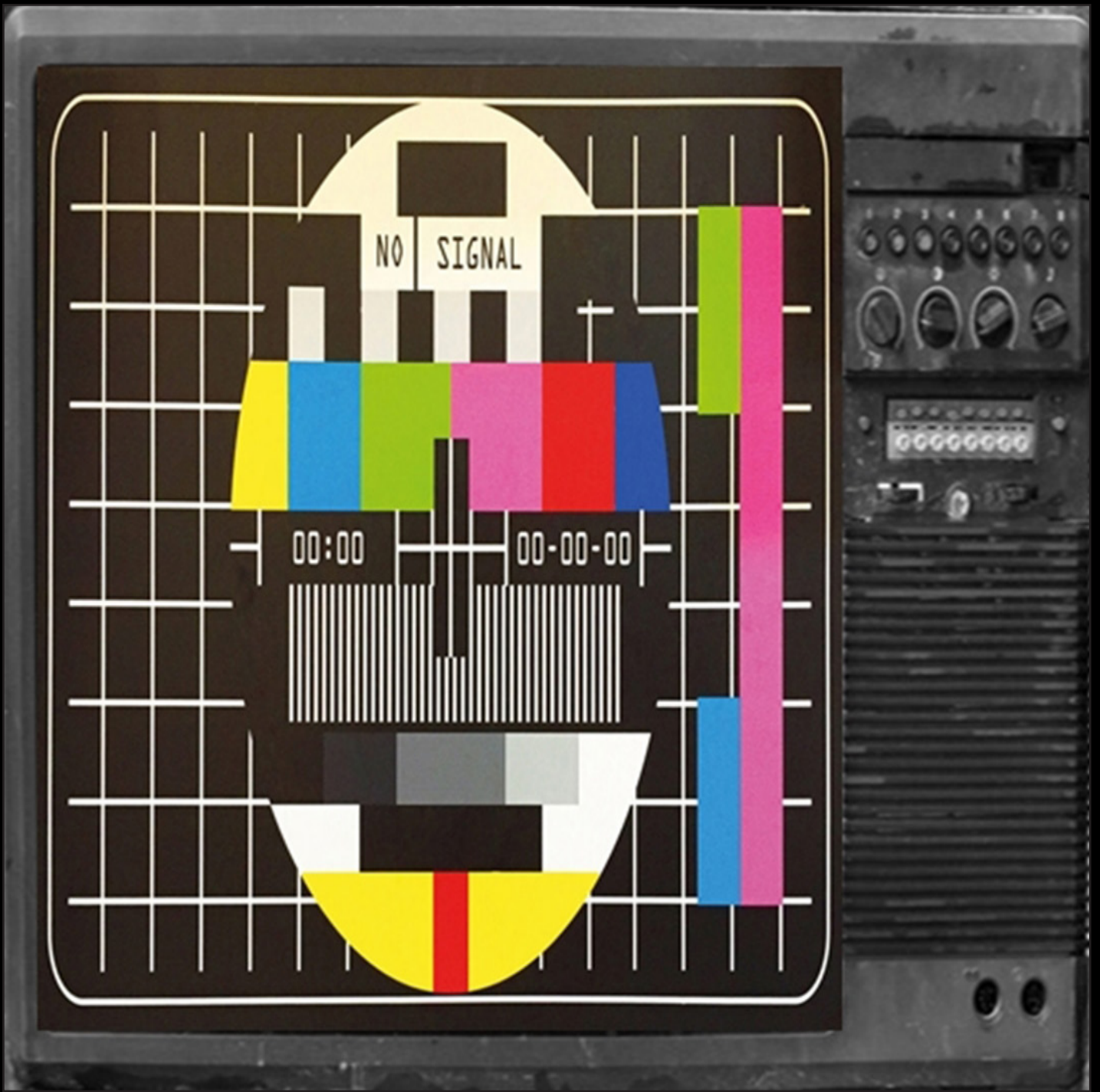
Saha içerisinde yaptığı davranışlara göre ilerlenmesi gereken bu programda, geliştirilmesi gereken tutumlara ait kitaplar, sporcuya verilerek, hem sizlerin hem de kitapların desteğiyle süreç hızlandırılabilir.

Aslında sosyal davranışları geliştirmenin birçok ve sporculara özel yolları vardır. Bu yönleri ile gelişen sporcularda gözle görülür değişiklikler olacaktır.

Sosyal kısmı gelişmiş olan sporcular; harika bir takım arkadaşı, kriz yönetimi konusunda iyi, müsabakalar için kilit oyuncu, saha içi ve dışında yardımsever, iletişim becerileri yüksek olurlar.

Bu tarz sporculara da ihtiyaç oldukça fazla olduğundan, antrenörlerin bu kısımları da geliştirmek için çalışmalar yapmaları gerekmektedir.

İBRAHİM KARAKUŞ

Yayın Sona Erdi